

V říjnu 1949 jsem nastoupil dvouletou přestupní vojenskou službu. Šel jsem na vojnu s odhodláním dobyt si sde hodnost důstojníka v kalozě. Vybral jsem si však k tomu nevolnou dobu. V této době se konaly přísné kadrové prověrky při výběru do důstojnických i poddůstojnických škol. Mně jako učiteli, tedy členu třídy redilnické, nebylo dopřáno, abych se do některé z těchto škol dostal a tak jsem i na vojně věhl na muzicérovaní. Již před vojnou jsem konal zkoušky do Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého, ale příšla mi odpověď, že zkoušku jsem sice vykonal úspěšně, ale pro nedostatek místa nemohu být přijat. A tak jsem na vojně vytvořil několik pěveckých souborů, podle toho, kde jsem působil. Zúčastnil jsem se s úspěchem ASTM a různých veřejných vystoupení. Texty a písně pro sbory jsem si upravoval sám. Vojna mi uběhla a vrátil jsem se do civilu jako prostý voják opět ke kantorině na okres Mar. Lázně. Tentokrát mne čekala samostatná stáček - žánostrička v Hanově. V této vesnici nebyl obchod, ba ani hospoda, nejedil tam autobus, nejbližší obchod byl 4 km vzdálen, a úřadník 10 km. V obci byla jen škola a spálené JZD. První měsíc jsem se stravoval v jedné rodině a pak jsem si do této pustiny zavěd manželku, která do svatby pracovala v Chelbu a hned po svatbě jsme stali svých „pět švestek“ a založili domácnost na Hanovské škole. Byli jsme mladí a všechny těžkosti jsme překonávali obdivu hodně lehce a šťastně. Pochopitelně, že jsem se stal správcem Osvětové besedy a účetním JZD. V úmorých schůzích, které mne čekaly ra-

díjí proměním. Za to však za finanční pomoci ONV jsem tam
zakoupil malou skládací loutkovou scénu, první kulturní
zařízení v obci. Po dlouhé době jsem se vrátil k loutkářství.
Zprvu jsem hrál s manželkou sám, později se přidal náš syn
mladík Armin Pospušil. Spolu jsme děláli kulisy, nábytek, a ru-
ční rekvizity. Byly to dlouhé zimní večery, které jsme této práci
věnovali. Později jsme dostali subvenci 10.000 Kčs nařízení kul-
turního domu se sálou byvatelského hostince. Opravili jsme
vše za pomoci místních občanů tak, že jsme tam
měli taneční sál s divadelní scénou a nakonec ještě
malý sálek, ve kterém jsme naše loutkové divadlo usta-
vili jako stálou a moderně vybavenou scénu. Zde byla
také knihovna a v den přijímání se sem scházeli obča-
ně, nejen k vyjímání knih, ale k sousedskému poho-
voru, ke hře v šachy, poslechlí jsme si radio, nebo hudbu
v gram. desek. Osvěta se začala proklubávat pomalu i do
této zapomenuté obce. Ve spolupráci s MNV jsme docílili ote-
vření obchodu, a autobusového spojení. A tehdy jsme za-
čali nacvičovat první divadelní hru „Vojnarka“ od A. Jiráka.
Ponevadž jsem ji nemohl plně obsadit s místních zdrojů, vypomohl
mi v roli starého Vojnara otec, který již mnohokrát mi již
vypomohl při loutkovém divadle a který tuto roli vyborně znal,
a v roli staré Šaulové moje matka. S divadlem jsme se ru-
častnili soutěže divadelních souborů a libarů kritika obe-
censtva, které v Hanově ještě tuto hru neviděli a jimž divadlo
vůbec bylo nečím zvláštním, byla co nejpříšernější, kritika
poroby si počínala tak ostře, že herci již do druhého di-

radla chut' remeli. A tak jsme nas zůstali u loutkového di-
vadla. Také jsme tam udělali improvizovaný' lantěni,, orchestra"
v obsazení housle, trumfeta, harmonika - diatonická, huben. Bylo
to chudé, ale na tancování to stačilo. Za svou práci jsem
byl každým rokem odměňován ONV - školským odhorem.
Na schůzích byla ocenována má práce na poli osvěty.
Čtyři roky jsme pobyli s manželkou a malým Emácem, na-
ším synkem v Hanově. Během těchto let jsem jezdil
každých 14 dní do Harlowých Váru, kde jsem dálkově stu-
doval fakultu vyšší pedagogické školy pro studni školy
oboru učitelna - hudbní výchova (pordíji čistina - hud. učel.)
Také jsem jezdil do učitelského sboru přečekého do Mar. Lázně.
A když jsme se po čtyřech letech s Hanovem loučili, aby-
chom šli na lepší staci - do Váru - , stěží jsme
utajili podnutí. Ty čtyři roky vyly se nám do srdci
a tůbari tam život nebyl různý, přice se nám tam lí-
bilo. Do Váru jsem si sarádal sám. Je to vesnička bli-
zko Mar. Lázních s vlakovým spojením a to znamená
to pro nás velké výhody ať po stránce rajišťování ri-
volních potřeb, tak případného ramišťování manželky;
i kulturní vyžití tu bylo v blízkých M. Lázních rajiště-
no. A tak i když mám Hanov a jeho obyvatelí přirostl k srdci,
přice rozum kvitěnil nad zvykem a já se octl 1. září 1955
před kvářiemi nových dětí a mnoha rodičů se Várech v
1. tůdce jejich jednotřídní školy.

*

*

*

V další části úvodu pokračují smíenkou o stručné historii
obce Vázy.

Obec Vázy leží v malebném údolí, které obklopují
na severu nejvyšší hory Karlovarské výsočiny (dříve císařské-
ho lesa) a na jihu lesnaté pahorky - předkúří to Českého
lesa. Na východ je údolí otevřeno směrem k Mariánským
lázním, na severozápad k Lázním Kynšvartu. Původní
název obce byl Tance a odvozoval se pravděpodobně
od toho, že právě v tomto údolí bývaly káseky, které
měly chránit hrad Kynšvart (nyní v rozvalinách), před
nenadálým napadením. Význam těchto valů po skončení
vlády feudálů zmizel a obec nabývala více zemědělského
charakteru. Po vybudování Mariánských Lázní však velká
část obyvatelstva obstarávala různé služby v Mar. Lázních
a své domky zařizovala tak, aby v nich mohly být
pronajímány letní byty rekreačním. Jen část obce zů-
stala zemědělskou. Větší obyvatelstvo až do roku 1945
bylo úplně německé. Po odsunu Němců byla obec dosídlena
Čechy, avšak na charakter obce se celkem mnoho neměnilo.
Většina občanů dojíždí za prací buď do "Pěvární lázeňského
závěsi" ve Staré Vodě, nebo do Mar. Lázní, někteří jsou zaměst-
nanci ČSD. Jen málo lidí se věnovalo zemědělství a po
zřízení Jednotného zemědělského družstva různými vně-
ními rozpory vyřadával z tohoto celku jeden rolník za
druhým, až v JZD pomalu nebyl nikdo. Situaci měli za-
chránit noví dosídlenci, avšak hospodářství, které již bylo
v úpadku nemohli tyto lidé, kteří namnoze zemědělství ne-

